

JO AMB MI MATEIX

Un relat de: [Jordi Abellán Deu](#)

Jo amb mi mateix únicament,
desposseït de tot estímul extern,
què em queda del jo que em mou?
Si de cas, una inèrcia, un costum.

M'envaeixen a diari realitats que,
com somni cominatori percebo,
i que alteren la serenor que anhelo,
enllà del pes que cada una posseeix.

El telèfon quan sona, un esglai;
un sobre a la bústia, una amenaça;
sortir de casa, un pas cec al buit;
una notícia, un inexorable averany.

Ombres que planen oculten la llum
i ominosos núvols presagien pedra.
Si el terra se m'obrís sota els peus
acollint mon anhel de desaparèixer.